

ŁĄCZNIKI KOTWIĄCE

Rusztowania, których wysokość przekracza czterokrotnie najmniejszy wymiar podstawy oraz rusztowania wyposażone w wysięgniki transportowe i daszki osłonowe muszą być kotwione niezależnie od wyników obliczeń statycznych.

Rusztowania należy kotwić do ścian budowli lub budynku w sposób zapewniający statyczność i sztywność konstrukcji oraz umożliwiającą przeniesienie sił zewnętrznych, działających na rusztowanie, takich jak np.: siła bocznego parcia wiatru, mimośrodowe obciążenie statyczne, obciążenia dynamiczne spowodowane pracą ludzi, siły wywołane przez nierównomierne osiadanie konstrukcji.

Ogólne zasady kotwienia:

- wielkość siły odrywającej rusztowanie (prostopadłej do ściany) – na jedną kotew przyjmuje się 250 daN (2,5 kN);
- kotwienie należy rozpoczynać od drugiego poziomu rusztowania;
- zakotwienia należy umieszczać symetrycznie na całej powierzchni rusztowania, przy czym odległość w poziomie nie powinna przekraczać 4 do 5 m, a w pionie 4 do 6 m tak, aby na każde 16 - 30 m² rusztowania przypadało jedno zakotwienie;
- każdy rząd kotew powinien kończyć się na brzegach rusztowania;
- ciąg komunikacyjny w danym rzędzie kotew należy zakotwić z obydwu stron.

Wszelkie wystające fragmenty rusztowań poza narożniki obiektu budowlanego, które narażone są na działanie wiatru należy kotwić dodatkowo, uwzględniając siły poziome od parcia i ssania wiatru.

Konstrukcja rusztowań przyściennych nie powinna wystawać poza najwyższą linię kotwień więcej niż 3,0 m. Natomiast pomost roboczy nie może być umieszczony wyżej niż 1,5 m ponad tę linię.

Kotwienie rusztowań ramowych należy realizować za pomocą łączników kotwiących mocowanych do rur ram pod podestami za pośrednictwem złączy krzyżowych lub obrotowych. Hak łącznika kotwiącego powinien być tak ustawiony, aby przenosił tylko siły poziome równoległe do ściany (rys. 1.) – łącznik kotwiący nie może przenosić sił pionowych.

Rys. 1. Sposób zamocowania łącznika kotwiącego